

— Пакъ и ти, дѣдо Генко, малко ли си се трудилъ за него едно-връме, малко ли пари си прахосалъ...?

— А бе, не можахъ динъ като хората да го докарамъ, ама направихъ туй, което можахъ. . . .

— И други бащи се трудятъ, ама скоро синоветъ имъ всичко забравятъ. Вашъ Григоръ още отъ малкъкъ личеше, че ще стане човѣкъ... Ти, дѣдо, да кажемъ, нѣмашъ динъ голѣма нужда отъ тия пари, но... това е сайга. . . .

— Ехъ, нека е живъ! . . . смѣнка дѣдо Генко.

Старецътъ винаги почерпваше разсилния съ ракийка, а кога този разполагаше съ повече връме, — и съ сладко и кафенце и го имаше като роднина. Не бѣше възможно, кога го срѣщне изъ пѣтя, да се не спре и да го не разпита подробно за едно, за друго. На голѣми празници му ходѣше и нагости. Дѣдовитъ Генкови внучета зовѣха разсилния чичо Станчо; и мѣничкото кученце въртѣше весело опашка около него, даже и на пѣтя.

Понѣкога мине и десето число, прѣполови се и мѣсецътъ, а прѣпорѣчаното писмо не пристига въ Бойково. Да се изгуби пѣкъ нѣкъдѣ по пѣтя или на станцията, бѣше невъзможно.

И дѣдо Генко проговори въ себе:

— Ехъ, улисалъ се е!... Само това ли му е кахърътъ?!... Колко работи сж се струпали на главата му. Голѣма залисия, голѣмъ дюменъ!... Всичко да подреди и оправи!... Нека Господъ му дава здраве и сила да надвива всичко, моето не е изгубено!

Когато пѣкъ прѣвършваше паритъ — това рѣдко се случваше — или когато го узорѣха за данъка, той въ срѣда отъ сутринята рано, тропне ли се вратнята, зададе ли се изъ пѣтя разсилниятъ — отъ дѣдовия Генковъ дворъ се виждаше прѣзъ низкия зидъ чакъ къмъ моста, на мегданя, дѣто се намираще малката пощенска станция — дѣдо Генко все погледваше и се готвѣше да стане и го посрѣщне и прѣкарваше вечъ въ ума си, какво ще му каже. Но измине доста връме, дѣдо Генко се надигне полегичка и назърне къмъ пѣтя. Станчо — вечъ на другия край на улицата. Когато пѣкъ го срѣщне на пѣтя, му продума: